

ADRULYA

Deniz Yeşil

Editör

Tuna Erdoğan (kitapeditoru.com)

Son Okuma

Büşra Şahin

Kapak Tasarımı

Sezen Çağlı

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu



ISBN: 978-625-6718-09-8

1. Baskı: Mayıs 2024

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altıntepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Ticaret Anonim Şirketi

Beytepe Köy Yolu No:3 Bilkent/ANKARA

Sertifika no: 46519

Hayatın bana kattıkları ile, arta kalan kırıntılarıyla, cümlelerimin yetersiz olduğu, kelimelerimin kifayetsiz kaldığı, iki dudakımın arasında kalan ne varsa... Şimdi bana öyle bir gökyüzü ver ki dünyadaki en parlak, göz kamaştırıcı ışıltılardan daha parlak olsun ve ben içinden geçip gideyim. Bu karanlık dünyada avuçlarımda içinde gibisin. Öyle uzak, öyle yakınsın ki yer ve gök, mekân ve zaman gecenin koyuluğunda, gözlerimin karanlığında gökteki bir yıldız gibi kayıp gidiyor âdeta.

Deniz Yeşil Kimdir?

Manisa'nın Demirci ilçesinde doğmuştur. Eskişehir ilinde yaşamaktadır. 2020 yılından itibaren kamuda görev yapmakta olup eğitim hayatı ve araştırmaları; sosyal, kültürel ve ekonomik açıdan toplum yapısı ve küresel dünyanın akıbeti üzerine yoğunlaşmaktadır.

Ezoterizm, modern dans ve hava sporları ile ilgilenmektedir. İnovasyon kültürüne büyük bir önem vermektedir.

ÖNSÖZ

İnsan duygularının ütopik bir şekilde ele alındığı bazı bölümlerde şiirsel anlatım ile bütünlüğün sağlandığı, içimizdeki ve dışımızdaki dünyada olup bitenlerin en yalın hâliyle anlatıldığı *Ardulya*, dört başlık içermektedir:

Faili Meçhul Aşkılar: Yaşamımızda “o” ender duyguları bir kez olsun tatmış olmanın verdiği acemilikle yazılan duygu yüklü bir anlatım.

Düş: İnsanın iç yolculuğunda varmak istediği yere varana kadar yaşayabileceği inişli çıkışlı duyguları anlatmaktadır. Defalarca kez korkularına yenik düştükten ve aldığı yoldan sonra gelen tecrübenin hissiyatı, insanı daha güçlü kılar. Yol, bizim çizdiklerimizden öte, yolda belirlenen rotaları barındırır. Aslında varmak istediğimiz yere varana kadar büründüğümüz kişiliklerle bizi tanıştırır.

İnsan: İnsan olabilmenin ve insan olarak kalabilmenin gerekliliklerini “yazar”ın kendi penceresinden anlatan bir bölüm. “Tanrı size istediğiniz insanları değil, ihtiyacınız olan insanları verir.” (Kaynak: Lao Tzu)

Unutulmuş Hayaller, Uyuşturulmuş Hayatlar: Günümüzün şartlarını ve gidişatını kaleme alan, farklı konulara “kısaca” değinen fakat daha çok kaynağa, araştırmaya ve belki de başka bir eserde tek başlık olarak çalışılmasına gereksinim duyulan bir bölümdür.

İNSAN

“Küçük insanlar dengini, büyük insanlar kendini arar.”

“Bir yaprak düşer yere. Bir insan düşer yine. Kimi gözden, kimi gönülden, kimi dilden, kimi de elden ayaktan düşer. Umut düşer yere. Silinir yeryüzünden toprağa karışmak üzere. Ardından yeşerir belki de başka bir zaman diliminde.”

Biyolojik olarak kusursuz yaratıldığı hâlde niyetlerinde kusurlu olan bir varlıktır insan. Ondaki en büyük kusursa başının hizasında, beyninin karşısında, iki kaşının ortasında olan nefistir. Bu sebepten hep kusur arar ve bulur. Kusursuz olan bir şeye bile kusurlu bakar. Ey insan! Toprakta yaratılmadın mı? Dert, tasa, yaşam ve ihtişam yağmur olup üzerine yağmadı mı? Çamura bulamadın mı? Çatlaklarından su dolup, sel olup taşamadın mı? Ardından filizlenip bu dünyaya karışmadın mı?

“Ben” diye yücelttiğin ne varsa “sen” diye indirecekler aşağıya. O yüzden ben değildir beni ben yapan. Bu yüzden sen olmamalı seni sen yapan. Ne benden geriye kalan ne de senden arta kalan. Neredeydi eksik olan, bizi koca bir hiç yapan?

Gök inledi, yer titredi. Arş bir süreliğine elini ayağını çekti. Bulutlar yağmuru kesti ve gece gün ışığını gözledi. Zaman ise tüm terimlerini yitirdi. Dünya hafızasını kaybetti. Bir ömür, bir zaman dilimini anlamakla geçirdi.

İnsan aklındaki kehanetlerle yaşamındaki gerçekleri bir türlü ayırt edemez. Zanneder ki kehanet gerçekleşmek için var. Hayır, gerçekler kehanetleri öngörmek ve engellemek için var.

Önce insanların yüzüne, alınına ve kırışıklıklarına bakmalı. Yılların verdiği yorgunluğa. Sonra gözlerine bakmalı, hayata ve insanlara nasıl baktığına. Cesur ve yürekli mi? Korkak ve ürkek mi? Güzel mi, çirkin mi diye bir daha gözlerine bakmalı. Göz çukurlarına dolmalı. Bazısında taşımalı o çukurlardan. Sonra gülüşüne bakmalı, kahkahalarına. Kahkahalarından hıçkırıklarına, ardından haykırışlarına bakmalı. Haykırışlarından yakarışlarına kadar bakmalı işte. Ayakkabılarına bakmalı. Toz toprak, çamur var mı diye. Bir de ellerine bakmalı. Nasıl bir işte çalıştığını anlayalım diye. Nasırlı mı? Çatlak mı? Kuru ve kırışık mı? Yağlı ve boyalı mı? Elindeki mesleğe bakmalı. İnsanları sevmek zorunda değilsin ve ben de sevdirmek niyetinde değilim. Ancak bu detaylardan birisine bile ilişiyorsa gözlerin ya da bir sokak hayvanını görünce değişirse hislerin, işte o zaman vicdan sahibisin.

Elinde ekmek torbasıyla takkesi önünde evinin yolunu tutan insanlar gördüm. Ayakları geri geri giden insanlar. Kaşları çatık, düşünceleri karışık nice insan...

En çok neye üzülürüm bilir misin?

Yanlış insana yapılan doğrulara.

En çok neye kahrolurum bilir misin?

Yanlış yerde doğru olanlara.

En çok neye sitem ederim bilir misin?

Yanlış yerde yanlış konuşanlara.

En çok da neye kızarım bilir misin?

Doğru bildiğim yanlışlarıma.

Doğru söyleyen bir tanedir. Ama o da inkâr edilir. Çünkü yanlış söyleyen herkes doğru zannedilir.

Duyduklarım kulaklarımı kanattı. Gördüklerim ise gözlerimden aktı. Geriye sadece hissettiklerim kaldı. İnsanları anlamaya çalışmadım. Kendimi anlatmaya da çabalamadım. Ne ben onlara kendimi anlatabildim. Ne de onlar beni anladılar. Anlattığım kadarını anladıklarını sanırlar. Yanlış anlaşılırım diye de düşünmedim. Anlatmaya niyetlendim, konuşmaya yeltensem savunmaya geçmek istedim fakat kırmaktan çekindim. Sonra da yersiz bulup kenara çekildim. Oysa haklı sebeplerim vardı benim. Ama hiçbirini dile getirmeye yoktu takatim. Ne zor işti kendini anlatmak, doğru yansıtmak, anlamalarını beklemek. Anlatsan da anlamazlardı zaten. Anlasalar da haklı bulmazlardı. Bulsalar da söylemezlerdi. Derken küçük hesaplar için büyük çıkarlara girmedim. Gideni yolcu ettim.

Geleni selamladım. Vakit oldu, sessiz sedasız gittim yanlarından, öylece kırıp dökmeden. Bağırıp çağırmadan. Ses tonumu dahi yükseltmeye tenezzül etmeden. Doğal olarak onlar bunu da anlamadılar. Anlamalarını beklemek de anlamsızdı zaten. Boş verdim insanları. İçimden geldiği gibi sevdim, özümünden geldiği gibi saydım. Ben hayata ve yaşama bir anlam yüklemeye çalıştım. Onlarsa yaptıklarına, anlamsız cümleler yüklemeye çalıştı. Kısacası, anladığım kadarıyla anlamsız insanlardı. Gözlerinin içine içine baktım hepsinin. Alabildiğince şeffaf, olabildiğince saygılı oldum hep. Onlar konuşurken sustum. Gülüşümü eksik etmedim. İyi niyetimi esirgemedim. Yine onlar konuşurken uzun uzun baktım gözlerine. Kimisi şaha kalkmış egosunu tatmin etti. Kimisi dolu olan sözlerini boşa sarf etti. Kimisi de amacına ulaştığını zannetti. İnsanları anlamak ise meselenin en hiddetlisiydi.

Gözümden düşenler değildi beni inciten. Gönlümden düşenlerdi. Hâlbuki bilmezlerdi insanlığın bendeki yerini ve önemini. Bense hep bir adım geride tutardım kendimi. Bilirdim gönlümün sahibi değil, misafir oluverdiklerini.

Kimse görmez mücadelemi. Kimse bilmez aklından geçenleri. Kimse anlamaz ne demek istediğini. Kimseler duymaz inim inim inleneni. Sen burada doğum için sancılar içerisinde kıvrılırken onlar oracıkta, kendi dertlerine yanar. Bazen de saçma sapan şeylere ağlar ve çoğu zaman da menfaat, çıkar işlerini, en önemlisi de şahsi çizgilerini bir türlü ayırt edemezler. Senin, kendini gerçekleştirmeni anlamadıkları gibi kendisini gerçekleştirememiş olanlar da bu duruma dışarıdan olumsuz bir şekilde müdahale ederler. Gerçek şudur ki tatmadıkları duyguları, yaşamadıkları hisleri, kendi yaşamlarında bulamadıkları gibi senin bulmana da mani oldukları kaçınılmazdır çoğu zaman. Bir anlasalar, bir dinleseler, bir bilseler, bir kereliğine tatmış olsalar! Kim bilir kendileri ne mücadeleler verecek, o kendini bilmezler.

Anlamalarını beklemiyorum. Anlayanlara anlatmak istediğim, nice beyinler vardır boştur ve de beyni boş olan insanları başka insanların fikirleri doldurur. Kendi düşünceleri yoktur. Loş insanların düşüncelerini doğru bulur. Nice beyinler vardır, içi umut ve gençlik doludur. İşte o insanların yolu, zorlu dik yoluyla doludur. Varış noktası yoktur. Tek bildikleri hummalı bir yolculuktur.

Öz saygısı olmayan insanlar, sizi karşılına rakip alırlar. Sizin öz saygınızla kendilerine değer katarlar ve sizi harcamak için ellerinden geleni yaparlar. Bunu kendilerine başarı sayarlar. Üzülüyorum o insanlara. Yaptıklarına ayrı, kendilerine ayrı üzülüyorum. Bilgiden, tazelikten ve erdemden yoksun oluşlarına.

Sizdeki enerjiyi sömürmeye çalışırlar. Sizin ışığınızla parlar onlar. Zihniyeti dar olanlar, çirkin ithamlarda bulunurlar. Size zarar vermekten asla çekinmezler. Aksine bu durumdan feyz alırlar. Bu insanlar her yerde barınırlar. Dikkat edin onlara. Gözlerinden fenalıklar akar. Taviz vermeyin! Gerekirse es geçin o insanları. Yaşamınızda asla yer vermeyin onlara. Sizin anlattığınız detaylarla insanların takılmış olduğu detaylar çok farklıdır genelde. Dikkat çekmek istediğiniz konuya değil de dikkat etmek istedikleri şeylere daha çok takılırlar. O yüzden gerçekten bazen anlatmak istediklerinizi anlatın gitsin. Siz anlatsanız da anlatmasanız da onlar yine de fikir sahibi değil mi?

İnsanların iki dudağının arasında, kapalı kapılar arkasında ya da bir kalemin ucunda neler saklıdır bilemezsiniz. Kimlerin arkanızdan ahkâm kestiğini, kendi kafasında hüküm verdiğini ya da size ne gibi kötülükler yapabileceğini bilemezsiniz. Bunu düşünemediğiniz durumlarda değil, düşünemediğiniz durumlarda tecrübe etmenizin gerektiği ise tecrübeyle sabittir. Sürekli olarak tetikte olmanız gerekir. Bu durum güçlü olmayı gerektirir. Silahınızın dolu olması önemlidir. Burada silah beyninizdir. Namlunun ucunda ise her daim gülüşünüz tetiktedir. Samimiyet ise en önemli unsurlardan biridir. Şartlar ve durumlar her an değişebilir. Sizin iyi niyetinizi anlamaları için samimiyetinizi görmeleri yeterlidir. Yetmediği yerde ise bilin ki o insan ya da insanlar hayatınızda gereksizdir. Bunlar cümlelerde basittir. Gerçek hayatta ne yazık ki öyle değildir.

Bazen bilirsin. Bildiğin hâlde susmayı seçersin. Çünkü bilirsin ki seni senden daha iyi bilen olmayacaktır. O yüzden emin olduğun ve iyi bildiğin bir şey var ise bildiğini okumaya devam etmeli insan bu tabloda. İnsan bildikleri ve öğrendikleri

konusunda karşı tarafa aktarma yaparken çok da fazla direktmemeli. Bu karşımızdakini incitebilir ya da kırabilir. Hayatımızda bazı insanlar her ne kadar bizi kabul etseler de kabul edemeyecekleri hususlar da mutlaka olacaktır. Bu bazen kendilerinde kabul edemedikleri, kabullenmek zorunda oldukları ya da kabul ettirmeye çalıştıkları da olabilir. Seviye diye bir şey yoktur. Her insan yeteri kadar doludur. Belki aklı doludur, belki kalbi. Bilgi doluluk değildir. Ne kadar bilirsek bilelim, Sokrates'in dediği gibi; aslında hiçbir şey bilmediğimizi anladığımızda belki bir nebze bilgi sahibi olabiliyoruz. Burada bilgi yarışmamalı. Çünkü her insan enerjisini neye harcıyorsa o konuda bilgili, başarılı ya da profesyonellik sahibi olur. Siz kendinizde olan bilgi ve birikiminiz konusunda fazla iddialı olsanız da yaşadığımız hislerin birebir aynısını ya da benzerini başkalarının yaşaması neredeyse imkânsızdır. Çünkü bir sözcüğün ya da olayın her insanda yansımaları farklıdır. Yaptığı çağrışımın bilinç üstünde ya da altında uyandırdığı duygular farklıdır. Bu yüzden de insanların %100 birbirlerini anlamaları zordur. Siz bir konuda dolduğunuzda ya da yeteri kadar dolduğunuzda ister istemez sızıntılar olacaktır. Sizin için basit gibi görünen sızıntılar bile bazen başkalarının kaldırabileceği durumlar değildir. Karşımızdakinin de dolu bir kalbinin olabileceğini ya da dolu olan beynini daha da bulandırmamız gerektiğini iyi anlamalıyız.

Sürece güvenenlerden misin? Zamana inananlardan mı? Zamanla her şeyin olacağına inanan, bahşedilen süreye ise güvenen biri olmalı insan. Zaman öğretirken süreç ise eğitiyor. Zamanla öğrendiklerini çok kısa bir sürede inşa edebilir insan. İçinde güven ve inanç barındırdıktan sonra istediği her şeyi yapabilir ve istediği birçok şeye sahip olabilir insan.

Karşı tarafın sizi anlaması, kısacası doğru anlaması için tam olarak 13 faktör vardır. Bunlar:

- Bulduğunuz mekân,
- Mekândaki insanlar,
- Görünüşünüz,
- Ses tonunuz,
- Üslubunuz,
- Anlatmak istediğiniz,
- Anlatabildiğiniz,
- Karşı tarafın ruh hâli,
- Karşı tarafın gördüğü,
- Karşı tarafın duyduğu,
- Kendi doğrusu,
- Menfaati/çıkarı,
- En önemlisi de hissettiği.

İşte bu 13 aşamadan sonra insanlar sizi doğru anlar. Çağımız keşke “empati” çağı olabilseydi. O zaman dünya daha yaşanabilir bir hâlde olurdu, diye düşünüyorum. Daha yaşanabilir bir dünya için empati yaparak, yarının dünyasına umut ile bakarak bugünün dünyasında her gün haber bültenlerinde felaket tellalı gibi yaşanan, ardı arkası kesilmeyen, önüne geçilemeyen, önlemler alınamayan ve gittikçe artan kötü olayları seyrediyoruz. Ve belki de birçoğunu kendimiz yaşıyor çevremizde görüyoruz. Fakat yaşanılabilir zor olan bugünün dünyasında **“Hayatta hâlâ kayda değer güzel şeyler olduğunu bilmeliyiz.”** O yüzden dünyaya ve kendi dünyamıza seyirci kalmayalım. Hikâyeyi baştan yazalım. Savaşmak güzel bir şeydir. Mücadeleci bir ruhla

kaleleri yıkmak ya da içten, yürekten fethetmek güzeldir. Savaşmak insanları, toplumları ve ülkeleri yok etmeye karşı değil insanlığın şu hâline karşı verilen bir mücadele olduğu sürece güzeldir.

Kendimizi ne kadar iyi anlatırsak anlatalım, karşımızdakinin doğrusu kadar doğru, yanlış kadar yanlışız. Bazen anlatabildiğimiz kadar, bazense anlatamadığımız kadarız. Bazı insanların kafasında, dünyasında, kalbinde ve hayatında ne kadarız, bilemeyiz. Bizim hakkımızdaki planlarını bilemeyiz. O insana nasıl hissettirdiğinizi ya da ne kadar iyi geleceğimizi bilemeyiz. Biz gündelik hayatımızı, düşüncelerimizi normal bir şekilde sürdürürken o insanın düşüncelerini, gecelerini-gündüzlerini ne kadar meşgul ettiğimizi bilemeyiz. Bazı şeyleri fark ettiğimizde geç kalmış olabiliriz. Hayatını tamamen bize endeksli olarak yaşayan bir insanın ruh hâlini etrafına karşı davranışlarını bir cümlemizle ya da gülüşümüzle nasıl etkilediğimizi fark ettiğimizde durum kontrolden çıkmış olabilir. Rahatsız edici boyutlara gelmiş olabilir ve şiddete eğilimli bir insan ise bizim ona onay vermeyeceğimizi anladığında bunu bir yenilgi olarak düşünebilir ve bize savaş açabilir. Hele de bu insan yakınıımızda ve etrafımızda ise, şartlar gereği sürekli görmek zorunda kalıyorsa süreç çok daha zor olacaktır. Önüne her engel koyduğumuzda bize ulaşmak için elinde olan tüm imkânları kullanacak, sınırlarımızı zorlayacaktır. Bize ulaşamadığında, en yakınıımızdakilere bulaşacaktır. Bizim duygu ve düşüncelerimizden ziyade kendi duygu ve düşüncelerini önemseyecek, onunla konuşmaya çalıştığımızda bizi sevdiğini öne sürecektir. Fiziksel olarak bir şeyler yapmadığında psikolojik baskı uygulayacaktır. Hastalık derecesinde olduğunu bize ya da kendisine ne kadar zarar verebileceğini bazen bilebilir, çoğu zaman da anlamayabilir. Bu

insanları karşınıza almamaya özen göstermelisiniz. Anlayacağı dilde konuşup sizin ona zarar vermeyeceğinizi, tehditkâr olmadan da yaptıklarına, yapacak olduklarına ve varlığına müsaade etmeyeceğinizi kesin ve kararlı bir şekilde bildirmelisiniz. Bu tarz insanlarla ancak böyle mücadele edebilirsiniz.

Duygusal bir bağının olmadığı her kim sana bir soru sorarsa duygularını ifade eden ya da ruh hâlini yansıtan cevaplar verme! Hele ki berbat bir hâldeysen. Çünkü karşıdaki kişi seni anlamak için değil, tanımak için sormuştur. O kişinin hayatında olması önemli değil. Burada mühim olan kalbinde olabilmendir. Duygusal manada bırakılan bir açıklığa hücum edenler olacaktır. Bugün verdiği açıklar, belki de yarın kapatamayacağın büyük yaralardır.

Birileri her daim acıtarak kanatmak ister canınızı. Ancak acıyınca da ölmüyor ya insan. Kanayınca da ölmüyor insan. Düşenle düşmüyor ya insan, ölenle de ölmüyor. Ne gözlerden, ne sözlerden ne gönüllerden geçiyor da nefesini kaybedince defnediliyor insan.

Bir beden büyük gelir dürüstlük insana.

Kalıbı dar olana, emanet durur elbisesi.

Taşıyamaz öyle her beden, kaliteli kumaşın kendisini.

Kalite diye söz ettikleri, ağızda oluşan sözcükler gibiydi.

Kalite, her türlü zorlukta duruşuna sahip çıkabilmekti oysa.

Doğru ya da yanlış, iyi ya da kötü diye bir şey yoktur ki. Gündüz olmasaydı gecelerin, karanlık olmasaydı aydınlığın, kötülük olmasaydı iyiliğin bir anlamı kalır mıydı? Doğru ya da yanlış ise

şartlara, durumlara ve kişilere göre değişkendir. Daha öncesinde bize doğru gelen bir şey şimdi yanlış gelebilir ya da şu an yanlış dediğimiz bir şey ileride doğru olabilir. Şartlar değişince ise hepsi değişir. O yüzden keskin bir şey söylemek yanlış olabilir.

Böyle samimiyetsiz bir dünyada, her şey o kadar formaliteden olmuş ki usulsüzce yaptığımız ne varsa ya başkasına doğru gibi geliyor ya da bize. Ne yazık ki yazılı olan kurallar dışında bir de yazılı olmayan kurallar var. Ve bir çoğumuz farkında olmasak da olmasak da gündelik hayatımızda uyguluyor ve içgüdülerimizle analizler yapıyoruz. Söylenenin ya da yazılanın aksine bir çoğumuzun güdüleriyle hareket ettiği de doğru. Ahlaktan yoksun kimseler insan olmanın kanunlarını unutmuş bir şekilde var olmak adına yaşamını sürdürmekte ve bunu yaparken de kendisinde her türlü kanunsuzluğu hak bilmekte. Fakat insan ne kendisini yönetebiliyor ne de yönetildiğinin farkına varıyor. Esasında kavramlar şekil değiştiriyor, anlamlar ise kişilere ve şartlara göre yeniden anlam kazanıyor. Anlaşılmak ise gün geçtikçe daha da karmaşık bir hâl alıyor. Hâl böyle olunca da yaşam gün geçtikçe bizler için yaşanılmaz oluyor.

Tasarruf etmeli insan bazen sözlerinden, bazen sevdiklerinden. Öyle sağa sola savurmamalı kelimelerini, har vurup harman savurmamalı kalbindekileri. Bazen biriktirmeli güzel şeyleri. Vaktine ve insanına saklamayı bilmeli. Bazen güdülerinden vazgeçmeli. Arsız ve azgın isteklerini hizaya çekmeli. İnsan, en büyük küstahlığı kendi benliğine etmemeli. Şehvetinin önüne geçmeli. İnsanı beklemeli. Kadın adamına, erkek kadınına saklı kalmasını bilmeli. Zihnimizin içerisinde dahi fahişe ruhlar kendisini yiyip bitirmemeli.

Erkekler...

Kadınların rujunun tadına bakmak için heves ettiğiniz, giysilerinin altında ne var diye merak ettiğiniz, tepeden tırnağa fiziğini incelediğiniz, frikik verir mi diye beklediğiniz, yataktaki hâlini düşlediğiniz, sahte hesaplardan takip ettiğiniz, eşlerinizden gizli gayrimeşru sitelere girdiğiniz doğru mu? Açıklığıyla, dekoltesiyle, dövmesiyle eteğinin boyu ile yargıladığımız kadınlar hayalinizdeki kadınlardır. Namuslu, sade, saf dediğiniz kadınlar da hayatınızdaki kadınlardır. Hayal dünyasında mı yaşıyorsunuz? Yoksa hayatınızdaki gerçeğe mi sadıksınız? İki de değil. O zaman ya kadınların rimelini akıtmayın ya da rimeli olan kadınlara çamur atmayın. Biz kadınlar susmayacağız, durmayacağız ve özgür kalacağız. Siz erkekler de bizleri destekleyecek, yüreğinizle yüreğimize sahip çıkacak, kadınlarınıza el kaldırmayacak, kadınlara dil uzatmayacak, kadınlarınıza sadık kalacaksınız! Ya da ortalıkta adamım (!) diye dolaşp durmayacaksınız!

Ve kadınlar...

Hiçbir kadını kendime rakip görmem. Çünkü kadınları, kendimden iyi bilirim. Şunu da iyi bilirim ki kadın isterse kendisinde bulunan dokuz nefse birden hâkim olup sadece bir akıyla çok şey başarabilir. Çirkin kadın diye bir tabir olmamalıdır. Kadın yaratılış gereği yumuşak, estetik, narin, kırılgan, anaç, kucaklayıcı, eğitici ve yönetici kabiliyetlere zaten sahiptir. Kadının fiziki olarak güzeldir ve güzel kalacaktır. Kadının samimi gülüşü, içten bakışı, yürekten yakışı, başından omuzlarına doğru dökülen saçları ve boynundaki zarafeti yeterlidir. Bakımlı kadın olmak modayı yakından takip eden, bir odayı kıyafetlerine feda eden, şık giyinip şıkır şıkır gezen değildir. Bakımlı kadın, önce ruhuna, sonra bedenine, ardından da gözlerindeki ışığa bakan kadındır. Bedeni giydirmek kolaydır. Birkaç saat içerisinde

